

“Met van der Wal”

Het was 1 januari 1976, het nieuwe jaar was nog maar een paar uur oud. Ik had Jorritsma aan de telefoon. Jorritsma dacht Van der Wal aan de lijn te hebben. Dat had hij dus niet...

We vierden met nog meer vrienden oud op nieuw bij Joke en Kees. De kinderen waren nog klein, na het vuurwerk hadden we hen weer in bed gelegd. We dronken nog een laatste glas en aten een laatste oliebol. Nog even de boel opruimen, daarna zouden we de kinderen wakker maken om door de vrieskou over de spiegelgladde straten eigen huis en bed op te zoeken. We besloten daarmee nog even te wachten, Joke had nu al voor de derde keer dezelfde man aan de telefoon die ze keer op keer en al korzeliger uitlegde dat hij niet met iemand van de familie van der Wal uit Den Helder sprak.

“Ik krijg het niet aan zijn verstand gepeuterd,” mopperde ze. “Volgens mij belt hij zo weer.” Ik stelde voor dat ze de volgende keer zou opnemen met “Met van der Wal,” om te zien wat er dan gebeurde, maar dat idee schrok haar af. “Ja, ik ben gek. Doe jij dat maar.” Dat deed ik toen er weer gebeld werd. Ik nam op.

“Met van der Wal.” Op goed geluk had ik me een hese stem aangemeten, half Nederland was immers verkouden. Bij mijn oor knetterde een bevrijdende Friese knoop uit de hoorn, gevolgd door een uiterst tevreden: “Eindelijk! Kerel, het is me daar een zootje bij de P.T.T. vannacht, ik probeer al uren je te pakken te krijgen. Met Jorritsma!” Dat dacht ik al. “Ja, iedereen belt iedereen op zo’n nacht. Maar goed, nou heb je me. Een gelukkig nieuwjaar, hè.” Dat wenste Jorritsma mij ook toe, niet in het Fries, want dan was ik onmiddellijk door de mand gevallen. Hij wilde weten of we op de Afsluitdijk geen last van de gladheid hadden gehad en wij waren maar wat slim geweest om nog bij daglicht naar Den Helder terug te rijden. We waren kennelijk op bezoek geweest. “Ja, het was spiegelglad, dat wel. Maar we zijn heelhuids thuisgekomen.” En of er in Den Helder veel vuurwerk afgestoken was. “Voor miljoenen,” schatte ik. Zo passeerden naast die miljoenen tal van onderwerpen. Het weer, de griepgolf, het oudejaarsprogramma, het kabinet. Ik verwachtte elk moment iets te zeggen wat die van der Wal nooit gezegd zou hebben. Maar het gesprek kabbelde maar verder, alle koetjes en kalfjes kwamen voorbij. Om me te kunnen concentreren was ik met mijn rug naar de vrienden gaan staan. Deze hielden zich stil maar hadden inmiddels het benauwde stadium van de slappe lach bereikt. Jorritsma wilde ook mevrouw van der Wal nog een gezegend 1976 toewensen. Ik zei dat zij al uren in bed lag, ze voelde zich niet wel. “Opoe over zeker? Dat wordt weer niks vannacht voor jou, kerel,” grinnikte het aan de andere kant. “Ja, ja, jij Jorritsma, jij bent ook nog steeds dezelfde smeerbak,” waagde ik. Hij vond dat een compliment en vroeg door over ons seksleven. Ik wilde het daar maar bij laten, zag dat de vrienden hun lachen niet meer in konden houden. “Sorry, ik moet afbreken, er is iemand aan

de deur." Ik hoorde een nuchtere stem iets tegen hem zeggen. "Wacht, wacht, mijn vrouw wil ook nog wat tegen je zeggen!" Ik legde de hoorn op de haak, mevrouw Jorritsma hield waarschijnlijk niet zo van Beerenburg.

Een bevrijdend gelach klonk op in de kamer, de neuzen werden gesnoten, de tranen weggeveegd en de glazen nog maar eens ingeschonken. Maar wat te verwachten was, gebeurde. De telefoon ging weer. Jorritsma was een doorzetter. Maar Van der Wal, nee, die kreeg hij niet meer aan de lijn. Het was toch zo'n zootje bij de P.T.T... Ik pakte de hoorn weer op.

"Met Tong Fai." "Wat?!" "Met Tong Fai, Chinees Lestaurant, Den Burg, Texel." "Wat?!" Met een kluchtig oosterse tongval herhaalde ik de melding, waarop Jorritsma zijn verbijstering en woede in het Fries uitte. "Wil meneel wat bestellen?," opperde ik, "Tong Fai is nu toch wakkel." Dat wilde hij niet, maar had nog wel het fatsoen zich te verontschuldigen. "Geeft niet, meneel, Tong Fai moest toch bed uit. Telefoon deed ling ling." De hoorn werd in Friesland neergelegd.

Ik zei het al, Jorritsma was een doorzetter. Ik zat nog niet of weer rinkelde de telefoon. Van der Wal moet wel heel veel voor de man betekenen. "Met Keessie," piepte ik in de hoorn. "Keessie van der Wal??" klonk het vertwijfeld. "Nee. Keessie van Rodestok." "Niet Van der Wal?!" "Nee, van Rodestok." "Eh... Van der Wal, die is er niet?" "Nee, we heten hier allemaal van Rodestok. Dat komt mijn pappa heet van Rodestok. Zal ik mijn pappa voor u wakker maken, meneer?" Dat moest ik maar niet doen, vond Jorritsma, en hij begon tegen dat jongetje Rodestok met een dubbele tong te fulmineren over de incompetente telefoondienst. Dit was het moment dat mevrouw Jorritsma het dronken gedoe van haar man kennelijk zat was en luidkeels de telefoon eiste. Dat kon ik Keessie niet aandoen, ik verbrak de verbinding.

Toen de telefoon zich weer liet horen, dachten de vrienden dat ik een volgend personage zou spelen. Maar ik wist bijna zeker dat nu mevrouw Jorritsma zich zou melden en dat hield voor mij het einde van het rollenspel in. Omdat we gast waren in hun huis, meldde ik me met de achternaam van Kees en Joke. Het was mevrouw. Ze vroeg met welk nummer ze verbonden was, ik noemde die waarna ze constateerde dat ze een verkeerd kengetal gedraaid had, niet dat van Den Helder. Na een helder excuus verbrak ze de verbinding. Over de eerdere chaotische gesprekken van haar echtgenoot sprak ze niet en ik liet het maar zo. Aan beide zijden van de Afsluitdijk verlangde men inmiddels naar bed.

Wanneer dezelfde vrienden weer eens een keer samen zijn, komt het verhaal over die nachtelijke telefonade vaak weer langs. We herinneren ons de zotte geschiedenis nog als de dag van gisteren. Eén ding zullen we jammer genoeg nooit te weten komen: hoe levensgroot was de verbijstering toen in een later contact met de echte van der Wal, Jorritsma terugkwam op hun nachtelijk telefoongesprek, een gesprek dat nooit had plaatsgevonden.

Aris Bremer - Oosterend